Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Marts 1894. 43de Aargang.

Tale af Ældste Francis M. Lyman,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 7de Oktober 1893.

Jeg er meget tilfreds, mine Brødre og Søstre, for det Privilegium, jeg har, at bivaane denne Konference, og ligesom Brødrene føler jeg, at jeg trænger til Herrens Aands Bistand, uden hvilken min Tale ikke vil være gavnlig. Vi have ikke den Sædvane at studere vore Taler paa Forhaand, men vi stole paa Herren, at han vil give os saadanne Ord at tale, som ville være passende for de Hellige. Det er en meget ansvarsfuld Stilling, at staa som en Mellemmand mellem Herren og Folket; men ved at have paataget os Jesu Navn og indgaaet Pagt med ham, at vi ville udføre de Pligter, der udfordres af os som Indehavere af Præstedømmet, ere vi villige til at virke og til at give Herren Æren. Evangeliet er Jesu Kristi Evangelium; det er Sandhedens og Retfærdighedens Evangelium, og det er umuligt for os at prædike det paa den rette Maade uden Herrens Bistand; ejheller er det muligt for os at efterleve det uden at være i Besiddelse af den Helligaand. Ingen kan være en gavnlig Sidste-Dages Hellig uden Herrens Aand. Intet Menneskene kan vente at beholde Herrens Aand, undtagen han holder Guds Bud og lever i al Renhed og Retfærdighed; thi Herrens Aand vil ikke bo i urene Tabernakler. Saaledes forlanges der først af os, at vi skulle have Tro paa Gud. Hvis vi tro paa ham, da ville vi omvende os fra vore Synder. Hvis vi omvende os fra vore Synder, ville vi blive døbte til deres Forladelse; og da blive vore Synder os tilgivne for ikke mere at ihukommes, saalænge som vi vedblive at vandre trofaste; thi alle Løfter, som ere os givne i Evangeliet, ere paa Betingelse af vor Trofasthed. Derfor er enhver Sidste-Dages Hellig i Stand til at være sin egen Dommer samt at vide, om han er i Samfund med Herren eller under Fordømmelse. Herren har forordnet, at ethvert Menneske skulde dømme for sig selv, i sit eget Hjerte, med Hensyn til alle Livets Pligter. Som en Mand tænker, saaledes er han. Hvad en Mand bestemmer sig til i sit Hjerte, det gjør

han. Hvis vi dømme rigtigt og under Herrens Ledelse og Inspiration, vilde vi altid gjøre ret. Forsaavidt som vi i Dag handle urigtigt, er det, fordi vi dømme fejlagtigt, hvad enten det vedrører, hvad vi anse for Sager af Vigtighed, eller det vedrører Sager af mindre Betydning i vort Liv; thi vi foretage os Intet, uden at vi først tænke og tage et Forsæt samt udøve vor Vilje- og Dømmekraft. Frelseren gjorde Intet, uden at det var i Overensstemmelse med hans Faders Vilje. Saaledes var han retfærdig og fri for Synd. Aarsagen til, at vi endnu ere syndige, er den, at vi ikke altid gjøre Herrens Vilje.

Det er ikke tilstrækkeligt for de Sidste-Dages Hellige kun at have gode Erklæringer og kun at være indkomne i Kristi Kirke, men det er nødvendigt, at de hver Dag skulle vedblive at være trofaste i at gjøre Guds Vilje i alle Ting. Herren har aabenbaret sin Vilje til os, saa at Ingen behøver at være i Uvished om, hvad han skal gjøre, og hvordan det skal gjøres, thi hvis der ikke allerede er os aabenbaret nok, eller hvis vi skulde være stillede saaledes, at vi ikke til alle Tider kunne henvise til den aabenbarede Vilje, saa ere vi berettigede til den Helligaands Nærværelse og Inspiration, der vil fremstille for os, hvad vi skulle gjøre. Hvis vi ikke ere i Besiddelse af denne Aand, da opfylde vi ikke vor Pligt som Sidste-Dages Hellige; vi tjene ikke Herren og holde ikke hans Bud saa fuldkomment, som vi kunne gjøre. Vi kunne gjøre dette, hvis vi ville, og Herrens Hjælp er altid tilstede. Vore Lærere, vore Biskopper, vore Quorum- og Stavpræsidenter og Kirkens øverste Præsidentskab ere maaske ikke altid i vor Nærhed, saa at vi kunne henvende os til dem; men vor himmelske Fader er os altid nær, vi kunne altid henvende os til ham og være forvissede om, at han vil svare os; ved at vi have omvendt os fra vore Synder og ere blevne døbte, have vi faaet Samfund med ham og have gjort os værdige til at have Herrens Aand. Hvis vi give Agt paa den Helligaands Tilskyndelse, ville vi aldrig fælde en uretfærdig Dom, Biskopper ville ikke dømme urigtigt, Højraadet heller ikke, ejheller Stavpræsidenterne, saafremt de ere styrede og ledede af Herrens Aand. Alle de Fejltagelser, som vi begaa, fremkomme, naar vi handle uafhængigt og efter vor naturlige Dømmekraft, uden Guds Aands Lys. Disse kunne undgaas ved, at vi leve saaledes, at Herrens Inspiration vil vejlede os hver Dag. Hvis Herrens Aand var tilstede i vore Hjerter i et saa rigeligt Maal, som den burde være, vilde vi aldrig forglemme vore Bønner og aldrig forglemme at dyrke Gud paa Sabbaten. Vi skulle altid ihukomme den Dag og holde den hellig. Hvis de Sidste-Dages Hellige ikke ihukomme at holde Sabbatens Dag hellig, er det, fordi de ikke have Herrens Inspiration i deres Hjerter, hvilket de burde have. Alle Sidste-Dages Hellige, som forsømme at komme sammen for at dyrke Herren og at deltage i den hellige Nadvere, ere ikke fyldte med Troens Aand. Alle Sidste-Dages Hellige, som ikke ere lydige mod Evangeliets Fordringer, ere ikke i Stand til at nyde Herrens Aand i den Grad, som de burde gjøre. Naar der er Mangel paa Harmoni, naar der er Strid og Uenighed, er det, fordi Herrens Aand ikke har faaet fuldt Indpas i saadanne Personers Hjerter.

Dette er Kristi Kirke, og vor Fader har oprettet den. Der er maaske to Hundrede Tusinde Sidste-Dages Hellige i Verden, som vide dette lige saa godt, som de kjende Forskjel paa Mørke og Lys. Der er ingen Tvivl derom i de

Sidste-Dages Helliges Hjerter. De have gjort Guds Vilje og have modtaget et Vidnesbyrd, at dette er Herrens Værk. Eftersom dette er Tilfældet, vil det være gavnligt for os som Sidste-Dages Hellige at anvende hele vor Tid og alle vore Talenter for at fuldkomme Herrens Hensigter og for at grundfæste hans Kirke paa Jorden. Det vil være gavnligt for alle Sidste-Dages Hellige, at vi af ganske Hjerte opofre vor Hengivenhed for denne Kirke. Hvorfor? Fordi Herren har sagt til os, at vi skulle først søge Guds Rige. Vi have søgt efter dette Rige og have fundet det, og saaledes burde vi skjænke dette vor Opmærksomhed fremfor Landbruget, Handelsforretningen eller videnskabelige Efterstræbelser o. L. Kristi Kirkes Forfremmelse her paa Jorden og Evangeliets Forkyndelse til Jordens Nationer burde være vort største Formaal. Men er dette Tilfældet med os? Hvis ikke, da trænge vi til Forbedring. Hvis Kristi Kirke og Retfærdighedens Principer ikke først og fremmest ere i vore Tanker, da siger jeg til hele Israel, forsaavidt som de fattes heri, at de trænge til Forbedring. Hvis vore Hjerter ere henvendte paa jordisk Gods, det være sig Meget eller Lidet (thi jeg formoder, at en Mand kan tilbede en lille Ejendom lige saa vel som en stor), da ere vi Afgudsdyrkere. Og Gud har forbudt os at være Afgudsdyrkere. Han har befalet os ikke at tilbede nogen Ting paa Jorden. Enhver Mand burde føle, at Kristi Kirkes Vel og Forfremmelsen af Sandhedens Principer iblandt Menneskene til deres Frelse skulle agtes højere end deres Hjem, deres Handelsforretning, Kvæg- eller Faarehjorder. Lader alt dette sættes til Side, og lader vore Hjerter oplades for Sandhedens evige Principer.

Burde jeg tillade, at min Ejendom skulde forvolde mig Fjernelse fra eller Adskillelse mellem mig og mine Brødre? Selv om jeg nu vilde forudsætte, at en Mand vilde bestjæle mig, og han tillige gik under Navn af en Sidste-Dages Hellig — vilde han være en Broder, hvis han var en Tyv eller Røver? Det er ligemeget, hvor mange Gange han havde været døbt, eller hvilke Velsignelser der havde været beseglet paa ham; saafremt han var en Løgner, Bedrager eller svigagtig Person, vilde han ikke være en Sidste-Dages Hellig; thi jeg siger, at en Bedrager eller en uærlig Mand har forspildt sine Velsignelser og Ret til Guds Præstedømme; Guds Præstedømme og dets Fuldmagt kan kun styres paa retfærdige Principer. Men antag, at en Mand, der bekjender sig for at være en Broder, virkelig skulde bedrage mig og berøve mig Alt, hvad jeg ejer i denne Verden, hvad skulde jeg saa gjøre? Nu vel, jeg burde alligevel vedblive at tjene Herren og være i Besiddelse af hans Aand. Menneskekjærlighedens Aand burde brænde i mit Bryst. Jeg burde være i Stand til at sige, at jeg ikke havde tabt Hensigten med min Gudsdyrkelse, fordi jeg var bleven frarøvet min Ejendom; thi jeg fik ikke Visdom, Dømmekraft, Lys eller Forstand fra min Ejendom. Den var behagelig at bo paa, og den bidrog i en vis Grad til at gjøre mig uafhængig; men mit Liggendefæ var ikke der. En Mands Hjerte burde aldrig paa nogensomhelst Maade være hengiven til jordiske Ting, det være sig Meget eller Lidet. De Sidste-Dages Helliges Attraa burde være at leve for Saliggjørelsens Principer; de ere langt mere værd end Guld og Sølv eller denne Verdens Rigdomme. De bringe Fred og Tilfredshed, Frelse og Lyksalighed, baade i Tid og Evighed. Men den faldne Stilling, hvori vi befinde os i Dag, har stor Indflydelse paa os.

Vi ere i den Grad fængslede til denne Verdens Rigdomme, at vi ikke let kunne skjelne mellem disse og dem, som tilhøre det evige Liv; og naar Mænd, som ere vantro og ligefrem fornægte Gud og sige, at der er ikke noget saadant Væsen, og spørge os, om vi have seet eller talt med ham, da blive vi tilsyneladende forbausede og forvirrede. Vor faldne Natur viser sig, fordi vore Tanker ere henvendte paa denne Verdens Gods, og det er vanskeligt for os, som det er blevet sagt af Præsident Smith, at elske vore Fjender. Gid vi kunde elske vore Venner! Herren har sagt, at det allerførste Bud er „Du skal elske Herren Din Gud i Dit ganske Hjerte, og i Din ganske Sjæl, og i Dit ganske Sind." Hvorledes kunne vi lære at elske vore Fjender, hvis vi ikke først have lært at elske Herren vor Gud? Jeg erkjender, at dette er det allerførste og største Bud. Naar vi have holdt dette, ville vi elske vore Fjender og ville saaledes ogsaa holde det næststørste Bud: „Du skal elske Din Næste som Dig selv."

Disse ere de Arbejder, som vi have at gjøre, og de falde os besværlige at udføre, hvis vi ikke ere i Besiddelse af Herrens Aand. Det kan ikke udføres med den Grad af Aanden, som vi modtoge i vor første Begyndelse i Kirken. Af denne Grund: Det tager flere Aar af Erfaring, af Prøve og af Anstrængelse, forinden en Mand kan underkaste sig Guds Aands Vilje i Et og Alt. Naar han har gjort dette, da kan han elske Herren af sit ganske Hjerte og sin Næste som sig selv. Vilde der være Uenighed og Trætte, vilde der være Undersøgelse af Stridigheder ved Biskops-Raad eller Højraad, eller vilde Lærerne behøve at arbejde iblandt os, hvis vi elskede vore Brødre, som vi elske os selv? Nej. Hvilken Mand har nogensinde været nødt til at underkaste sig sin Biskops Dom for at faa ham til at gjøre Ret mod sig selv, at elske sig selv og at forskaffe sig selv Mad og Klæder? I have aldrig hørt om et saadant Tilfælde. Har en Mand nogensinde Trætte med sig selv? Nej. Vi passe altid paa at forsvare os selv. Ligesaa burde vi forsvare vor Broder og tale vel om ham. Ligesom vi synes om, at man roser vore Dyder, saaledes burde vi ogsaa rose vor Broders Dyder. Og saadan burde vi prise vore Fjenders Dyder. Vore Fjender have Dyder. De Retfærdige ere ikke de Eneste, som ere i Besiddelse af dem. Vore Fjender ere ikke aldeles ugudelige. De have Værd, og de have Dyder hos sig. Vi burde undersøge deres Dyder og prise dem istedetfor at fremhæve deres Synder. Vi holde af, at man omtaler vore Dyder. Enhver Mand ønsker, at man skal tænke godt om ham. Dette er naturligt. Men lader den samme Erkjendtlighed udvises mod vor Broder. Fæster ikke Eders Hjerter paa Rigdom. Tillader ikke bitre Følelser at komme iblandt Eder, eller at I skulle fjærnes fra hverandre formedelst verdslige Forretninger. Jeg skulde ikke ønske at have en ond Følelse imod en Broder for Alt, hvad jeg ejer paa denne Jord — jeg er ikke meget velstaaende. Maaske jeg ikke ejer nok til at være berettiget til at have en bitter Aand mod min Broder. Jeg siger, at det vilde blive værre for mig at nære bitre Følelser i mit Hjerte imod en Broder, end om jeg tabte hver Dollar, som jeg ejer i Verden, og skulde blive blottet for Alt. En Mand kan ikke elske Herren og have Had i sit Hjerte til sin Broder. Vi kunne ikke hade eller foragte en Broder og alligevel tro, at vi kunne nyde Herrens Aand. Den er meget følsom og kan let fortørnes. Den bedrøves ved enhver Ting, som er uretfærdig. Jeg siger derfor,

at det tager mange Aar at lære at beherske vor Natur og underkaste os Herrens Aand. Ophavet til vort Held og Fremgang og vor Vedligeholdelse i Guds Rige er Nydelsen af den Helligaand. Vi ønske at leve og virke for dette. Vor Virken er ligesaa nødvendig i de timelige Ting som i de aandelige. Det er ikke nok blot at bede; vi maa være gode og retskafne mod vor Næste. Det er af ligesaa stor Vigtighed, at jeg handler retskaffent mod min Næste i Herren, som at jeg bøjer mine Knæ for at tilbede ham. Det er ligesaa nødvendigt, at jeg gjør Ret mod min Broder, som det er at komme her for at deltage i Nadveren. Det er ligesaa nødvendigt, at jeg handler nøjagtigt og ærligt med min Broder og mine Naboer, som det er at gaa ind i Herrens Tempel for at modtage Velsignelser til min Frelse. De Velsignelser, som vi modtage i Templet, eller som blive os givne ved Daaben og Haandspaalæggelsen for Modtagelsen af den Helligaand, ere kun vore paa de Betingelser, at vi elske Herren vor Gud af vort ganske Hjerte og vor Næste som os selv; ja, at vi elske vore Fjender; thi vi maa gjøre det. Præsident Smith sagde, at han forbedres i denne Henseende. Jeg formoder, at vi Alle føle, at vi blive bedre. Jo længere vi leve, og jo flere Aars Erfaring vi have i disse Ting, des mere Fremgang gjøre vi. Hvis vi ikke gjorde det, da vare vi daarlige Lærlinge.

Derfor formaner jeg Eder, mine Brødre og Søstre, til at være trofaste og ydmyge. Forsøm ingen Pligt, som paahviler Eder. Naar I forsømme Eders Bønner, da ere I i Fare. Naar I overtræde Sabbaten og forsømme at dyrke Gud, da ere I ligeledes i en farlig Stilling. Naar I forsømme at handle ærligt og retskaffent mod alle Folk i Verden, da er der Fare for, at I komme under Satans Herredømme. Det er voveligt at gjøre det. Satan har en stor Magt paa Jorden, og han bekymrer sig mere om denne lille Samling af Mennesker imellem disse Bjerge end om nogen Nation paa Jorden. Hvorfor? Fordi disse Folk have Guds Præstedømme; de have Evangeliets Ordinancer; de have Fuldmagt fra Gud til Menneskeslægtens Frelse. Derfor er han i Bevægelse, og han opvækker og tilskynder Andre til Fordomme og onde Tanker mod de Sidste-Dages Hellige. Vi have Kristi Kirke her, og den vil vedblive at være her. I og jeg vilde maaske blive sløve; og maaske vi vilde falde fra; men denne Kirke vil bestaa; thi den er oprettet og grundfæstet her af vor Fader, som er i Himmelen. Den er ikke afhængig af nogen enkelt Person eller noget Antal Mennesker. Herren har visse udvalgte Aander, som ere komne herned i denne Tid; og de ere blevne sendte for at udføre dette Værk, som maa udføres. Lader os, Brødre og Søstre, betragte den Kjendsgjerning i vort Liv, at vi ere iblandt dem, som Herren har udvalgt til at komme her for at udføre hans Arbejde.

Jeg beder, at Gud maa velsigne Eder, og at vi maa være rigeligen velsignede under denne Konference. Jeg beder, at Herrens Aand maa rigeligen hvile over Præsident Woodruff; at de Bønner, som opsendes paa hans Vegne, maa blive besvarede, at han maa være i Stand til at staa frem med Guds Kraft for at tale til os i denne Konference, naar han ønsker det, og at han maa have Kræfter til at gjøre dette. Maa Gud velsigne hele Israel og hjælpe os til at være standhaftige og trofaste mod vore Pagter, saa at vi maatte opnaa Salighed, Ophøjelse og et evigt Liv i Guds Nærværelse, er min Bøn i Jesu Navn. Amen. — Deseret News.

Ingen Modløshed hos de Hellige.

Der er eet særegent Kjendetegn, som fra Begyndelsen af har vist sig hos de Sidste-Dages Hellige, og dette er, at de have en fuldstændig Tro paa, at dette Guds Værk, som de have sluttet sig til, tilsidst vil sejre og triumfere. I Begyndelsen, da denne Kirke havde saa faa Medlemmer, at de godt kunde rummes i et lille Skolehus, bare de deres Vidnesbyrd og udtalte Forudsigelser paa en uforbeholden Maade om, at Kristi Kirke, hvilken da nylig var bleven oprettet, skulde vedblive at vokse og tiltage i Magt, indtil den vilde opfylde hele Jorden. Naar de Vantro lyttede til saadanne Vidnesbyrd, forekom de dem latterlige; de enten tilskyndede dem til Latter eller opæggede dem til Bespottelse og Vrede. Mænd bleve rasende ved at høre saadanne Udtalelser; thi de ansaa det for Praleri eller Taabelighed. Senere hen, da de Hellige bleve forfulgte og drevne fra deres Hjem, vare deres Lidelser dog ikke i Stand til at afkjøle deres Mod eller svække deres Fortrøstning om, at de Lærdomme, som de havde annammet, tilsidst vilde have Held og Fremgang. De vare ikke vankelmodige eller i Tvivl angaaende Fremtiden, men de vare ligesaa forvissede om, at dette Værk vil sejre, som om Sejren allerede var vunden.

Der er noget særdeles Mærkværdigt, hvor denne Følelse er tilstede — denne faste, urokkelige Overbevisning, som de Sidste-Dages Hellige have angaaende Kirkens og Evangeliets Fremtid. I de mørkeste Øjeblikke, i de allerhaardeste Prøvelser, naar alt Haab syntes at være tabt, følte de sig oploftede og glade og vare forvissede om, at der var et herligt Udfald ivente for deres Religion og dem, som sluttede sig til den. De vare fyldte med Profetiens Aand angaaende dette Udfald og talte altid om Fremtiden og dens Herlighed, som om de allerede saa den.

De Sidste-Dages Hellige have gjennemgaaet mange Prøver, som vilde have været afskrækkende for hvilketsomhelst andet Folk, der ikke var i Besiddelse af det Haab, som de havde. Da de bleve drevne fra Missouri midt i den kolde Vinter, hvilke Fornuftgrunde var der da til den Forudfølelse, de havde angaaende Zions fremtidige Herlighed? Udsigterne vare højst sørgelige. En Ødelæggelsesaand af værste Slags besjælede deres Modstandere. Det saa ud, som om der ikke var en Plet tilovers, hvor de Hellige kunde bo i Fred. Og senere hen, i Nauvoo, drev Illinois' Civilisation dem fra sig og stødte dem ud. Der var ikke Plads for saadanne som dem indenfor Statens Grænser. Enhver Opfordring om Medfølelse blev ringeagtet, og det syntes, som om det eneste Tilflugtssted, der var tilbage for dem, var Ørkenen.

Men var disse ulykkelige Omstændigheder i Stand til at udslukke det store Fremtids-Haab, som var Grundteksten i alle deres Taler og Omkvædet i alle deres Sange? Nej; deres Haab og Forventninger vare ligesaa store som nogen Sinde, og de skuede fremad med ubetinget Tiltro til den Dag, da Zion skulde blive forløst, og da Alt, hvad der er bleven profeteret angaaende dens Forløsning og fremtidige Herlighed, skulde fuldbyrdes.

Tildragelserne i de sidste seks og fyrretyve Aar staa klart for vort Blik. Vi have haft Timer saa mørke, som noget Folk nogen Sinde kan have haft, da

Skyerne vare saa tykke, at det menneskelige Øje ikke kunde gjennemskue dem, og da al Udsigt til at undfly, i hvilken Retning man end saa, var spærret. Alligevel, selv under disse Omstændigheder vare de Sidste-Dages Helliges Tro og deres Tillid til deres Fremtids Skjæbne urokkelig.

Det er disse Følelser, som have givet dem Mod til uden at svigte at udholde og gjennemgaa den Modgang og de Lidelser, for hvilke de vare udsatte. Enhver sand Sidste-Dages Hellig føler, at Kirkens Fremtid vil blive herlig, og at de Principer, paa hvilke vi tro, maa vinde almindelig Anerkjendelse. En Tvivl angaaende dette er aldrig opstaaet i hans Hjerte. Aarsagen er, at han har et Vidnesbyrd fra Gud, at det er hans Sandhed, og at det skal sejre; at Tiden er kommet, da Zion skal ihukommes, og de sidste Dages store Begivenheder finde Sted. Hvor mørke Udsigterne ere, og hvor overtrukket end Horisonten synes at være, er hans Tro alligevel i denne Henseende uforstyrret, fordi han har modtaget Vidnesbyrd fra Herren om, at det Arbejde, der nu udføres, tilsidst vil oprette en Fredsregjering paa Jorden. Det kan være, at andre religiøse Folk have Forudopfattelser om Religion og hvilket Arbejde den vil være i Stand til at udføre; men naar det angaar de Sidste-Dages Hellige, da have de mere end dette. De have ikke alene en bestemt Overbevisning, men de have en ufejlbar Kundskab om, at det Religionssystem, med hvilket de ere forenede, vil overkomme alle Vanskeligheder, vil overvinde alle modstridende Magter, at det vil komme ud af enhver Prøve, stærkere og bedre skikket til at stride imod alle Besværligheder, der lægges paa dets Vej, og tilsidst triumfere.

Dette er en af de mærkværdige Ting, der ere forbundne med dette mærkværdige Værk, at den Følelse, som jeg har forsøgt at beskrive, ikke er indskrænket til nogle faa Individer, til et særskilt Parti eller til een Nationalitet; men den er ligesaa udstrakt som Lydighed til dens Principer; thi enhver Sjæl, som har modtaget Evangeliets Principer og adlydt dets Ordinanser i Oprigtighed, er i Besiddelse af denne Kundskab og glæder sig derved.

Det er heri, Styrken i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige bestaar. Det er ikke dens Antal Medlemmer; det er ikke dens Rigdom; det er ikke dens heldige Stilling, det beror paa; men det Vidnesbyrd, modtaget fra Oven, angaaende dette Værk, dets evige Varighed og dets altomfattende Egenskab, hvilket selv under de mest ugunstige Forhold aldrig har forladt dem, som vare i Besiddelse deraf. — Juv. Inst.

Tankesprog. Hvem, der leger med Livet, kommer daarlig igjennem det; den, der ikke er Herre over sig selv, bliver altid Tjener.

— Hvor mange mon der vil vedkjende sig selv, naar de begynde at kjende sig selv.

— Saa dybt kan ingen anden Sorg bedrøve som at hade der, hvor man skulde elske.

— For hvert Held, Skjæbnen skjænker Dig, staar Du i Gjæld til alle dem, den ikke har gjort lykkelig.

Den 1ste Marts 1894.

Ærer Præstedømmet.

De forskjellige Sekter i den saakaldte kristne Verden virke paa mange forskjellige Maader for at sprede deres Lærdomme blandt dem, som de ønske at omvende. Flere blandt dem have visse Organisationer og Systemer, hvilke de paa det Nøjagtigste opretholde, og enhver Afvigelse fra de antagne Regler er paa det Strængeste forbudt. Og alligevel nægte de at have nogensomhelst direkte Forbindelse med Himmelens Herre og paastaa, at der ikke mere kan gjøres Fordring paa noget Saadant; de sige, at Gud har ophørt med at tale til Jorden; vi ere kloge nok til selv at sammenfatte Regler og Læresætninger, som kunne frelse os, o. s. v. Atter Andre give deres Medlemmer Frihed til at bruge hvilkensomhelst Methode, der er mest passende for dem. De have en mere frisindet Plan at efterfølge, og deres Medlemmer have Tilladelse til at handle i Overensstemmelse med den Aands Paavirkning, som for Øjeblikket virker paa deres Sind. Dog gjøre ejheller disse nogen Fordring paa at være ledede formedelst direkte Aabenbarelse. En tredje Klasse anerkjender aldeles ingen Regler, ingen Ordning; Alle have samme Rettigheder — blot at arbejde og bede. Ingen Ceremonier ere i Følge deres Anskuelser nødvendige, ejheller Gjerninger; Alt tilvejebringes gjennem Tro, Tro, Tro!

Blandt alle disse Partier er der næsten ligesaa mange forskjellige Meninger og Opfattelser om de Lærdomme, der fra Begyndelsen vare bestemte til at være en Vejledning og en ledende Stjerne paa Livets Sti, som der er særskilte Medlemmer. Om vi rigtigt vilde undersøge Stillingen, eller om det var muligt at faa et oprigtigt Svar fra eet Hundrede Prædikanter i nogetsomhelst angivet Samfund, angaaende enhver af deres særskilte Anskuelser om nogle faa Punkter i den Tro, som de sige sig at have, saa skulde vi uden Tvivl faa at høre eet Hundrede forskjellige Meninger om disse Lærdomspunkter. En alvorlig og tænkende Person kan umuligt komme til noget andet Resultat end dette: De saakaldte kristne Samfund ere i Strid med hverandre indbyrdes, og som en Følge deraf kunne de aldrig blive bestaaende; thi et Hus, som er splidagtigt mod sig selv, kan ikke bestaa.

Det er anderledes med Guds Rige. Der er Orden, Harmoni og Enighed angaaende Læresætninger; Regler og Love, som ikke kunne overskrides eller ringeagtes, uden at den Skyldige faar sin fortjente Straf derfor; der findes visse Ceremonier og Forordninger, som Rigets Borgere maa iagttage og efterleve; der er Embedsmænd med Fuldmagt til at udføre de forskjellige Ordinanser, hver i sin Orden, saa at en Mand, som kun har en lavere Grad af denne guddommelige Fuldmagt, ikke kan udføre det, hvortil der udfordres en højere Grad af Myndighed. Derfor siger Paulus: „Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere," o. s. v. En Lærer kan ikke forrette en Hyrdes Embede, ejheller kan en Hyrde udføre en Evangelists Kald. Heri vises Orden, og Paulus siger, at „den, som nedfoer, er den Samme,

som og opfoer langt over alle Himle, at han skulde fylde alle Ting," at denne har sat disse bemyndigede Embedsmænd i sin Kirke. (Ef. 4, 10. 12.)

Hvor væsenlig for Menneskenes Frelse er det ikke, at de følge disse af Gud givne Love? Hvorledes tør Nogen vove at afvige fra dem og forlade sig paa Noget, som er blevet forfattet af selvkaldte Mænd? Vi ønske at formane dem af vore Brødre, som ere blevne anbetroede en Del af dette Præstedømme, nøje at studere de forskjellige Pligter, som følge det Kald, hvortil de bleve kaldede; at lære nøjagtigt at forstaa, i hvilke Ordinanser det Kald, som de modtage, giver dem Rettighed og Myndighed til at forvalte. En Mand, der bærer en Ældstes Kald, burde respekteres som en Saadan af sine Brødre og af de Hellige i Almindelighed; ligesaa med dem, som bære en mindre Grad af Herrens Fuldmagt. Den, som ærer og forvalter det ene Pund, som bliver ham anbetroet, skal i sin Tid ogsaa erholde en trofast Tjeners Løn, men den, som tænker, at en ringere Grad af Præstedømmet ikke er værd at kultivere, men gaar hen og nedgraver sit Pund, han gjør sig uværdig til en højere Grad deraf. Det synes vanskelig for de Hellige, naar de først komme ind i Kirken (ja selv for Mange, som have været Medlemmer en længere Tid), at ære og respektere det Præstedømme, som Gud i sin store Naade har skjænket til Jorden. Mange kunne ikke lade være med at bagtale dem, som bære dette, og søge at finde Fejl i deres Handlinger. Mange tænke, at en ung Mand burde ikke være anbetroet et saadant vigtigt og ansvarsfuldt Embede, og anse sig derfor berettigede til at diktere i Anliggender, hvortil de ikke paa nogen Maade have Rettighed. Saadant skulde de Hellige lære at afstaa fra, thi det vil aldrig have et heldigt Udfald for den, som bruger denne Fremgangsmaade.

Vi ere ikke som Verden, vi ere blevne Medlemmer af Guds Kirke, og Alting kontrolleres her i Følge Love, som ere givne af Gud. De bestemte og fastsatte Ordinanser i Guds Rige ere til Medborgernes Velsignelse og kunne kun erholdes gjennem Præstedømmet; derfor se vi Nødvendigheden af at leve, handle og at tale paa en Maade, som vil give os fuld Tillid til hverandre. Herren bruger hvem, han vil, som Redskab i sin Haand, og naar han kalder en Mand til at antage en vis Plads for at udføre et vist Arbejde, saa er han mægtig til at bistaa i Arbejdets Udførelse; og mange Gange bruger han dem, som i Folkets Øjne synes ringe, til at beskjæmme dem, som tro sig at være mægtige, paa det at Ingen skal rose sig for Gud. Ydmyghed og Sagtmodighed ere af største Vigtighed for dem, som bære det hellige Præstedømme. Gud staar den Hoffærdige imod, men den Ydmyge giver han Naade. Mildhed er en af Guds Egenskaber, derfor skulde vi tiltage i Mildhed og Kjærlighed, paa det at vi maatte mere ligne Gud.

Til de af vore Brødre, som blive kaldede til at indtage Stillinger som Ledere blandt deres Søskende, ønske vi at sige, som Petrus siger i sit første Brev, 5te Kap., 1—3 V.: „De Ældste iblandt Eder formaner jeg, som en Med-Ældste og Vidne til Kristi Lidelser, som den, der og har Del i Herligheden, der skal aabenbares: vogter Guds Hjord, som er iblandt Eder, og vaager over den, ikke tvungne, men frivillig, ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed; ikke som de, der ville herske over Herrens Arv, men som Mønstre for Hjorden." Paulus skriver i sit første Brev til Timoteus, 3die Kapitel, 8—10 V.: „Desligeste

bør det Menighedens Tjenere at være ærbare, ikke tvetungede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til slet Vinding, bevarende Troens Hemmelighed i en god Samvittighed. Men disse skulle og først prøves, siden betjene Embedet, hvis de ere ustraffelige."

Disse og mange andre Skriftsteder lærer os tydeligen, hvorledes vi, som have modtaget en Del af Herrens Præstedømme, burde være. Brødre, søger derfor at lære Eders Pligter og siden at udføre dem til Herrens Navns Ære og til hans Børns Velsignelse. Lønnen skal ikke udeblive, thi Jorden og dens Fylde er Herrens, og han vil belønne Alle, som først og fremmest anstrænge sig for at gjøre hans Vilje.

Dagbog og Rapport.

Vi ønske at henlede Missionærernes Opmærksomhed paa de Instrukser, som bleve givne af Præsident Lund sidste Efteraar, angaaende deres Virksomhed blandt Folket.

Vi formode, at alle Konferencepræsidenterne have fulgt vor Paamindelse, at de skulde sende alle Missionærerne en Kopi af den dem tilsendte Rapportform; og at alle Brødrene beflitte sig paa nøjagtigt at nedskrive hver Dags Arbejde. Hvis denne Methode bliver iagttaget korrekt, saa ere vi forvissede om, at meget Godt vil blive Følgerne deraf. Det giver os et Indblik i Stillingen og en Anledning til at bedømme Udsigterne for Sandhedens Udbredelse, som vi kun ved at bruge denne Fremgangsmaade ville opnaa, og vi blive tillige derigjennem bedre i Stand til at forsyne de forskjellige Konferencer med den Hjælp, som de mest tiltrænge. Evangeliet er igjen givet til os i vor Tid til de Oprigtiges Indsamling blandt Guds Folk, hvor Arbejde kan blive udført for baade de Levende og de Døde; og vi ere de Redskaber, som Herren har udvalgt til at udføre dette Hverv. Lader os derfor arbejde med Lyst og Iver, paa det at naar vi faa Tilladelse til at rejse hjem, vi da kunne sige: Jeg har udført min Pligt; jeg har advaret Alle, som jeg har haft Anledning til at tale med, og en Optegnelse af mit Arbejde er nedskreven som et Vidnesbyrd mod dem paa den kommende Dag. Hvis vi kunne sige dette, saa ville vi føle os glade og lykkelige, thi vi ere da forvissede om, at Herren har antaget vort Arbejde, og at han vil velsigne os i Følge sine Løfter. Brødre, glemmer ikke at føre Dagbog og at indgive fuldstændige Rapporter over Eders Virksomhed.

Konferencemøder.

Foraars-Konferencemøder afholdes:

I	Malmø	den	31te Marts	og	1ste	April.
„	Aarhus	„	7de	„	8de	„
„	Aalborg	„	14de	„	15de	„
„	Gøteborg	„	21de	„	22de	„
„	Kjøbenhavn	„	28de	„	29de	„
„	Kristiania	„	5te	„	6te	Maj.
„	Stockholm	„	12te	„	13de	„

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Utah ankom via Rotterdam til Kjøbenhavn den 18de Februar: N. R. Lindahl og Carl August Sundstrøm, Union; Charles Lindell, Sandy; A. G. Søderberg, West Jordan og S. Petersen, Spanish Fork.

Vi byde disse Brødre hjertelig velkomne.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste Levi Pearson fra at arbejde i Skaane Konference;

Ældste Gustavé Lindahl fra at arbejde i Stockholm Konference;

Ældste John A. Johnson fra at arbejde i Gøteborg Konference;

Ældste Nephi H. Nielsen fra at arbejde i Aalborg Konference.

Disse Brødre have arbejdet med Flid og Nidkjærhed i at sprede Evangeliet; de ville savnes af de Hellige i disse Lande, og de ville mødes med Glæde af deres Slægtninge og de Hellige i Zion..

Beskikkelse.

Ældsterne N. R. Lindahl, A. G. Søderberg og Carl August Sundstrøm beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference;

Ældste Charles Lindell beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference;

Ældste S. Petersen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference;

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste Rasmus Rasmussen i Odense skriver under 21de Febr.: Alt er vel her i Odense Gren. Siden vi begyndte at bekjendtgjøre vore Forsamlinger i Bladene, have de været godt besøgte. De sidste 3 eller 4 Søndage har her været saa mange Fremmede, som vort lille Lokale kunde rumme; de have Alle været pæne, respektable Folk, som have lyttet til vore Ord med megen Opmærksomhed. Vi have givet mange Skrifter bort, og jeg tror, at de fleste af vore Skrifter læses af tænkende Mennesker. Tre ere for nylig blevne døbte, To have omtalt, at de ønskede at indlemmes i Jesu Kristi Kirke, og jeg har Haab om, at Nogle af dem, som undersøge Sandheden, ville annamme den. Vi føle Grund til at takke Herren for, at saa Mange besøge vore Forsamlinger, og for, at en Del har faaet sine Øjne opladte og har indseet Nødvendigheden af at slutte en Pagt med Herren.

Hvad mig selv angaar, da føler jeg mig vel baade paa Legeme og Aand og glæder mig ved mit Arbejde for at oplyse mine Medmennesker om Sandheden.

Præsident H. J. Christiansen skriver fra Kristiania den 20de Februar: Jeg er glad ved at kunne meddele Dem, at Udsigterne for Evangeliets Fremme ere nok saa gode for Nærværende, og jeg har det bedste Haab om en god Høst i en nær Fremtid. Brødrene underrette mig om, at Møderne ere godt besøgte overalt, og de have saaledes Anledning til at bære deres Vidnesbyrd for Mange. Jeg kan sige, at her i Kristiania have vi meget store Forsamlinger; sidste Søndag var her ligesaa mange som ved vore Konferencer, Mange, tror jeg, mene det oprigtigt med at komme til vore Møder, Andre ere maaske kun nysgjerrige.

Missionærerne ere Alle raske, dog tror jeg, at Broder Rasmussens Lunger ere lidt svage, men jeg haaber, at det ikke ere farligt. Jeg venter, at han vil komme ned til Trondhjem om nogle Dage, hvor jeg tror, det vil blive lidt bedre for ham. Broder Maglebh vil da blive ene i Tromsø, indtil vi kunne faa Raad til at sende ham en Medhjælper.

Maatte Herren for stedse velsigne Dem og navnlig i Deres ansvarsfulde Kald. Vi sende en venlig Hilsen fra os Alle her.

Joderne i Østeuropa.

(Sluttet fra Side 159.)

Forholdene i Serbien ere nu temmelig lig de bulgariske, undtagen forsaavidt Jøderne kun ere et Par Tusinde i Tallet eller 1 for hver 1000 Indbyggere og altsaa have en langt ringere Rolle at spille i Samfundslivet. Tidligere, især i Tidsrummet 1861—77, vare de megen Uretfærdighed underkastede og bleve bl. A. udelukkede fra Ophold paa Landet. Regjeringen turde ikke værge dem imod Præsteskabets Ophidselser og Folkets Fordomme, og Klagerne løde her som andet Steds over deres Aager og Udsugelse, skjøndt de i Virkeligheden baade udlaante Penge til lavere Rente og solgte deres Varer til billigere Priser end deres kristne Medbejlere. 1879 maatte Serbien efter Stormagternes Forlangende give Jøderne fuld Ligestilling, og det har ikke i nogen Maade haft Ulempe af at have gjennemført den ærlig.

Thi den Sætning stadfæstes overalt, som den tydsk-østrigske Forfatter Franzos har udtalt: „Ethvert Land har de Jøder, det fortjener," d. v. s. i Forhold til den Behandling, det giver dem. Hvor som helst Jøderne stilles paa lige Fod med deres kristne Landsmænd og frit faa Lov at udvikle og udfolde alle deres Evner, blive de et nyttigt og virksomt Element i Folket. De knytte sig oprigtig til deres Hjemland, tilegne sig dets Sprog og ofre det deres Kræfter. Efterhaanden smelte de mere og mere sammen med det omboende Folk, hvad man tydelig kan iagttage i England, Frankrig og Italien, men ogsaa i vort eget Fødeland (Danmark), og hvad der allerede for en væsenlig Del er sket baade i Tyskland og Ungarn. Hvor man derimod i Fordomsfuldhed og Kortsynethed søger at hindre denne Sammenslutning, maa man heller ikke vente, at Jøderne skulle kunne yde al den Tjeneste, de ellers vilde være i Stand til. Og hvor man ved Uretfærdighed og Forfølgelser stiller Jøderne

udenfor Samfundet og gjør hele deres Tilværelse utryg, maa man ikke undres over, at de trække sig tilbage i deres snævrere Kreds og stille sig paa stadig Vagt, ja, næsten paa Krigsfod overfor det Samfund, der stoder dem bort. I dette som i andre Forhold er Retfærdighed den klogeste Adfærd.

Hermed slutter denne Afhandling om Jøderne i Østeuropa, dette mærkværdige Folk, hvis Interesser ere saa meget sammenknyttede til dem, de Sidste-Dages Hellige have. Vi iagttage dette Folks Bevægelser med spændt Opmærksomhed, og ved at læse Profetierne om dem se vi, at de ere gaaede bogstaveligt i Opfyldelse indtil nærværende Tid. Historien beretter udførligen om deres Ulydighed mod Guds Bud og Befalinger, og Straffen for Overtrædelsen af disse beskrives i 3die Mosebog, 26de Kapitel, 14—39. Vers. Herren siger i dette Kapitel paa fire forskjellige Steder, at hvis de vilde vedblive at vandre modvilligen og ikke adlyde hans Bud, da vil han lægge syv Gange til for at tugte dem for deres Synder. Ved nøje at gjennemlæse den Afhandling om Jøderne, som i dette Nr. af Stjernen sluttes, faa vi tydelige Beviser for Fuldkommelsen af denne Profeti, hvor mangedobbelt de ere blevne hjemsøgte formedelst deres Misgjerninger.

Der siges i det ovenomtalte Kapitel, 40—42 V.: „Men naar de bekjende deres Misgjerninger og deres Fædres Misgjerninger, efter deres Forgribelse, med hvilken de have forgrebet sig imod mig, og i hvilken de have vandret modvilligen med mig, saa at ogsaa jeg vandrede med dem modvilligen og førte dem i deres Fjenders Land; eller naar deres uomskaarne Hjerter faa ydmyget sig, og de finde sig i deres Misgjerningers Straf: saa vil jeg ihukomme min Pagt med Jakob, ja og min Pagt med Isaak, saa og min Pagt med Abraham vil jeg ihukomme, og Landet vil jeg ihukomme."

Enhver oplyst Sidste-Dages Hellig, som forstaar Vigtigheden af det Værk, han har sluttet sig til, tror, at Tiden nærmer sig, da Herren vil fuldbyrde den Pagt, han gjorde med gamle Israel, ved at samle Levningerne efter en langvarig Adspredelse til det Land, der blev lovet til deres Fædre. Tegnene, som skulle gaa forud for dette underfulde Arbejde, vise sig. En af disse Tilkjendegivelser er den tiltagende Tro paa den sande Messias iblandt Abrahams Børn. Der er mange andre Kjendetegn, men paa Grund af dette forunderlige Folks Forkastelse af Jesus som Israels Gjenløser er det nævnte nødvendigvis et af de mest fremragende af Tegnene. Profeten Nephi siger, da han taler om Evangeliets Gjenoprettelse i de sidste Tider og om Jødernes Indsamling, i 2den Nephis Bog, 30te Kapitel, 7. 8. Vers: „Og det skal ske, at Jøderne, som ere adspredte, ligeledes skulle begynde at tro paa Kristus, og de skulle begynde at samles ind i Landet; og saa mange, som ville tro paa Kristus, skulle blive til et behageligt Folk. Og det skal ske, at den Herre Gud skal begynde sit Værk iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, for at tilvejebringe sit Folks Gjenoprettelse paa Jorden."

Der er en Mængde Forudsigelser i Mormons Bog i denne særegne Retning. Denne samme Profet siger i det 25de Kap., 2den Nephis Bog, 15. 16. 17. Vers: „Derfor skulle Jøderne blive adspredte iblandt alle Nationer; ja, ogsaa Babylon skal blive ødelagt, hvorfor Jøderne skulle blive adspredte ved andre Folkeslag; og efterat de have været adspredte, og den Herre Gud har straffet

dem ved andre Folk i et Tidsrum af mange Slægter, ja lige ned fra Slægt til Slægt, indtil de skulle blive overtalte til at tro paa Kristus, Guds Søn, og Forsoningen, hvilken er uendelig for alle Mennesker; og naar den Dag kommer, da de skulle tro paa Kristus og tilbede Faderen i hans Navn, med rene Hjerter og rene Hænder, og ikke længer forvente en anden Messias, da vil paa den Tid Dagen komme, da de nødvendigvis maa komme til at tro disse Ting, og Herren vil atter, anden Gang, udstrække sin Haand for at gjenoprejse sit Folk fra deres fortabte og faldne Tilstand. Og han vil begynde at gjøre en underlig Gjerning og et Vidunder blandt Menneskenes Børn."

Det glæder os at iagttage, at Jøderne ere ivrige for at lade deres Børn gaa i de offenlige Skoler for at forfremme deres Undervisning; samt oprette private Skoler iblandt dem for deres Oplysnings Fremme, hvilket, i Forening med Troen paa den rette Messias, vil bidrage til at fremskynde Herrens Løfter til dem, „at han vil gjøre dem til et behageligt Folk." Herren har begyndt at virke paa dette Folks Hjerter paa mange forskjellige Maader. De Rige og Velstaaende iblandt dem have gjort og gjøre Foranstaltninger for at frikjøbe Landstrækninger i det hellige Land for Jødernes Bebyggelse.

For mere end fyrretyve Aar siden besøgte en af Herrens Apostle Palæstina og velsignede Landet, paa det at Forbandelsen maatte borttages derfra, som har hvilet derpaa og foraarsaget, at Folket maatte forlade det; og for omtrent tyve Aar siden har en anden Herrens Tjener udtalt denne Velsignelse over Landet, at det skulde gjenerholde sin forrige Frugtbarhed for Judæ Børns Indbyggere. Siden den Tid har Landet tiltaget i Frugtbarhed, Himmelens Regn er ikke længer tilbageholdt, og Jødernes Udfrielse stunder til, da Profetens Ord vil opfyldes, som siger: „Trøster, trøster mit Folk, siger Eders Gud; taler kjærligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt, at dens Skyld er betalt, at den har faaet dobbelt af Herrens Haand uagtet alle dens Synder."

Red.

Blandinger.

Norske Videnskabsmænd paa Spitsbergen. Paa Foranstaltning af »Chicago Herald« er Hvalfangeren „Rognvald Jarl" fra Aalesund bleven udrustet til en Rejse i videnskabeligt Øjemed til Nordsiden af Spitsbergen. Tre unge norske Naturforskere skulle gjøre Rejsen med. En af dem skal forblive paa Spitsbergen, medens Ekspeditionens øvrige Medlemmer styre mod Franz Josefs Land og ville saaledes komme til at krydse Nansens Vej.

En hel By ødelagt ved Jordskjælv. Et Dampskib fra Kina til San Francisco bringer Efterretninger om, at den smukke By Ku Chan, Persia, er fuldstændig ødelagt ved Jordskjælv. Byen havde 20,000 Indbyggere, af hvilke 12,000 bleve dræbte. Ti Tusind Lig ere fundne. 50,000 Stykker Kvæg bleve tilintetgjorte.

Elektricitet. Et Tilfælde, der viser Elektricitetens Evne til at stimulere Hjertets Virksomhed, fortælles i „St. Albans". Et tre Aar gammelt Barn havde af en Fejltagelse faaet en Dosis Morfin og var blevet saa angrebet derved, at der tilsyneladende ikke var Haab om at kunne frelse det. Dr. Sherwood blev

tilkaldt, men tilsyneladende var Barnet dødt; kun bankede Hjertet næsten umærkeligt. Et Forsøg med Elektricitet blev gjort og fortsat i 4 Timer, efter hvis Forløb Gjenoplivelsen var tilendebragt og Barnet levede. Hvis Batteriets Poler vare blevne tagne bort under Processen, vilde Hjertets Virksomhed have ophørt; og det er meget sandsynligt, at Døden vilde være indtraadt, saafremt Elektriciteten ikke var bleven anvendt.

En gammelægyptisk Begravelsesplads er funden ved Udgravninger i Harrara el Maktaa. Der er allerede udgravet over lyve velbevarede Mumier, alle tilhørende det tolvte Dynasti, altsaa fra Tiden 2380—2136 f. Chr. Mumiernes Masker ere forgyldte, og Hieroglyfindskrifterne paa Sarkofagerne ere holdte i gyldne, grønne, blaa og røde Farver. Alle Aldere og begge Kjøn ere repræsenterede, deriblandt Oldinge med langt og omhyggeligt friseret hvidt Haar. Efter dette Mumiefund at dømme har Tandpine været ukjendt blandt de gamle Ægyptere selv Oldingene havde alle deres 32 Tænder fuldt bevarede. Ved Ligene af de unge Kvinder laa Rosmariner og Myrter.

Da den berømte Hængebro, som forbinder New York med Søsterbyen Brooklyn, allerede har vist sig at være utilstrækkelig til den stedse voksende Trafik, er der nu dukket et Projekt op om at bygge to ny Broer, der for ikke at lægge Skibsfarten Hindringer i Vejen, skulle være hævede 126 Fod over Højvande.

Dødsfald.

Anna Kristine Smoot døde i Provo, Utah Co., den 20de Januar efter omtrent fem Maaneders Sygeleje.

Hun var født i Onsø Sogn i Nærheden af Frederiksstad, Norge, den 19de December 1833, annammede Evangeliet i 1853 og emigrerede i 1854. Søster Smoot var blandt de Første, der annammede Evangeliet i Norge, og maatte derfor udstaa megen Forfølgelse formedelst sin Tro. Hun ankom til Utah i September 1855 med det andet Selskab af Sidste-Dages Helliges Emigranter fra Skandinavien. I 10 Aar har hun været Præsident for Børneforeningen i Utah Stav. Hun var en virksom, eksemplarisk og hæderlig Kvinde og Moder til syv Børn.

Sidse Jorgensen, f. Thorgersen, født i Kildebrønde Mark, Sjælland, Danmark, den 2den Marts 1814, afgik ved Døden i Ovid, Bear Lake Co., Idaho, den 16de Januar 1894 efter 10 Dages haard Sygdom.

Afdøde var Moder til 5 Børn; hun emigrererede til Utah i 1855 og har boet i Idaho de sidste 22 Aar.

Bent Hansen, født den 3die Juni 1811, i Ammerdrup, Danmark, afgik ved Døden den 4de December 1893; emigrerede i 1869 og bosatte sig i Huntsville, hvor han boede i nogle Aar og flyttede derefter til West Weber, hvor han døde. Han havde haft mange Børn, var en retskaffen og opofrende Mand, og han døde i Troen paa en herlig Opstandelse.

Der er ej Død!

(Oversat fra det Engelske.)

Der er ej Død! Den Stjerne, som gaar ned,
Opstaar igjen paa hine fagre Kyst,
Og klart blandt Stjernetallets Evighed
Den skinner altid ved vor Faders Bryst.

Der er ej Død! Den kolde, frosne Muld
Forvandles skal ved Regn og Sommerluft
Til Frugtbarhed med Grøde, rig og fuld,
Og mangefarvet Blomst med liflig Duft.

Løvskovens Blade daglig Næring faa
Af Elementet Luften, klar og ren,
Og Mose grøn, skjønt den ej hojt kan naa,
Men fæster Rødder paa den nøgne Sten.

Der er ej Død! Om Løvet falder ned,
Om Blomsten falmer og forsvinder hen —
De slumre kun i Vintrens stille Fred,
Ved Foraarstid de komme frem igjen.

Der er ej Død! De Engle lydløst gaa
Henover Jorden med de lette Trin
Og bær' de Skatte bort, af Gud vi faa,
Naar vi dem kalde „døde" — slumret ind.

Og naar de se et yndigt Smil saa født,
Et Hjerte altfor rent for Synd og Last,
De bringe disse Smaa, der nys blev født,
Til Paradisets Sale i en Hast.

Og skjønt vi ej dem se, de er' os nær,
Lig Markens Liljer, Blomster, Græs og Liv,
De elske Alt, og højst de os har kjær,
De er ej døde — Alt Guds Værk er Liv!

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.